Jeesus ja anteeksiantaminen

By David Wilkerson

January 1, 1979 Kaikessa maailmassa kristityille vaikeinta on antaa anteeksi. Kun seurakunnassa puhutaan anteeksi antamisesta, eheyttämisestä ja parannuksesta, hyvin pieni osa siitä todella tehdään. Me kaikki ajattelemme mielellämme olevamme rauhantekijöitä, niitä, jotka nostavat langenneita pystyyn, aina antaen anteeksi ja unohtaen. Mutta jopa kaikista syvimmin hengelliset ovat tänä päivänä syyllisiä veljien ja siskojen haavoittamiseen, koska he eivät osoita anteeksi antamisen henkeä.

Jopa kristityistä "parhailla" on vaikeaa antaa anteeksi niille, jotka loukkaavat heidän ylpeyttään. Anna kahdelle hyvälle kristitylle ystävykselle riidan aihetta, ja sinulla on elinikäinen vastustus. He myöntävät sitä harvoin, koska he peittävät anteeksi antamattomat henkensä kohteliaisuuden ja kauniiden sanojen julkisivun taakse "tule meille joskus". Mutta asiat eivät enää milloinkaan ole niin kuin ennen. Oikeasti me emme vihaa tuota toista osapuolta, me vain sanomme, "Minulla ei ole mitään häntä vastaan, mutta en halua olla hänen kanssaan tekemisissä. Menköön hän omaa tietään, minä menen omaani." Me jätämme huomiotta sellaiset ihmiset, joille me emme voi antaa anteeksi.

Kaikista vaikein ihminen, jolle pitäisi antaa anteeksi, on joku sellainen, joka on kiittämätön. Rakastit jotain tulematta rakastetuksi. Uhrauduit auttaaksesi ystävää hädässä, vain tullaksesi arvostelluksi tai hyväksikäytetyksi. Se ihminen, jota menit tapojesi vastaisesti auttamaan, ei osoita vastineeksi mitään muuta kuin kiittämättömyyttä ja itsekeskeisyyttä. Sinun hyvät aikomuksesi on tulkittu väärin, sinun hyvät tekosi on ymmärretty itsekkäiksi aikomuksiksi. Epäuskossa selittelet, "Kuinka he voivat olla tuollaisia kaiken sen jälkeen, mitä olen heidän puolestaan tehnyt? Tätäkö minä saan siitä, että sydämeni on ollut suuri?" Annammeko milloinkaan anteeksi tuolle kiittämättömälle ihmiselle? Tuskin. Me hymyilemme heille, heilautamme tervehdyksen vähän matkan päästä, mutta me olemme päättäneet, että emme enää milloinkaan tee mitään heidän hyväkseen.

Havaitsemme, että on lähes mahdotonta antaa anteeksi kenellekään, joka pettää meidät. Olemme kaikista innokkaimpia, kun on saatava anteeksi omat valheemme ja epäonnistumisemme, mutta mikään ei raivostuta meitä enempää kuin saada selville, että joku on valehdellut meille. Sitä pidetään luottamuksen väärinkäyttönä. Niin nopeasti me menetämme kunnioituksen tuota henkilöä kohtaan. Jos me annamme anteeksi, siihen liitetään aina, "Annan sinulle anteeksi tämän kerran, mutta jos milloinkaan valehtelet minulle uudelleen, en ole enää kanssasi tekemisissä."

Emme voi antaa anteeksi niille, jotka kertovat meille, että olemme väärässä. Vakuuttuneina siitä, että meillä on hyvä syy kaikkeen, mitä teemme, meille on lähes mahdotonta antaa anteeksi sellaiselle ihmiselle, joka on sitä mieltä, että me olemme erehtyneet. Ennemmin kuin rehellisesti tarkastellen, mitä tuo henkilö meille sanoo, me antaudumme pitkään, huolelliseen selittelyyn, oikeuttaen tekojamme. Mitä lähempänä totuutta arvostelijamme ovat, sitä vähemmän todennäköistä on, että antaisimme heille anteeksi sen, että he toivat sellaista meidän huomioomme!

Eräs pankkivirkailija antoi minulle kymmenen dollaria liikaa. Minä hymyilin, palautin ne kymmenen dollaria ja sanoin, "Neitokainen, teit pikku erehdyksen. Annoit minulle kymmenen dollaria liikaa." Hän räjähti. Hänen poskensa hehkuivat suuttumuksesta kun hän vastasi, "Mitä oikein tahdot, rehellisyysmitalinko? Jokainen erehtyy joskus!" Tämä on aivan kuin monet meistä. Emme tahdo tulla muistutetuiksi erehdyksistämme, ja ne, jotka muistuttavat meitä, vaikka rakkaudessa, saavat kylmän suihkun kiitosten sijaan.

Suurin osa kristityistä ei tiedä ensimmäistäkään asiaa arvostelun käsittelystä erityisesti kirjallisen

arvostelun. Arvosteleva kirje sytyttää kaikenlaista vihaa. Istumme alas, ja kohta kohdalta ryhdymme vastatoimenpiteisiin, kuin haavoitettu karhu. Kynä leijailee myrkkymustevirrassa. Haluamme oikaista asiat. Emme halua olla parjattuja tai väärin ymmärrettyjä. Me olemme valmiita puolustamaan, maksoi mitä tahansa, omaa kunniaamme ja mainettamme. Mitä puolustuksen mestariteoksia me kynäilemmekään! Haavoitettu ylpeys tekee meistä todella puheliaita asiaamme todistellessa.

Jopa ne meistä, jotka ovat opetelleet, että eivät milloinkaan vastaa arvosteluihimme ja arkistoivat kaiken kirjallisen kritiikin roskakoriin, havaitsevat vaikeaksi antaa rehellisesti anteeksi tuon kritiikin laatijalle. Me sanomme, "En taistele vastaan, mutta jonain päivänä Jumala maksaa sinulle tuosta! Saat varmasti maksaa jonain päivänä!" Ennemmin kuin annamme anteeksi ja unohdamme, annamme kaunamme kyteä kuukausia ja jopa vuosia, ainoastaan odotellen tilaisuutta tavata tuo kriitikko kasvoista kasvoihin ja "puhua suu puhtaaksi".

Uskokaa tai älkää, mutta ensin meidän opittava antamaan anteeksi Jumalalle. Jumala ei ole milloinkaan tehnyt syntiä ketään vastaan, mutta se ei estä meitä pitämästä pientä kaunaa Häntä vastaan. Me tulemme Hänen läsnäoloonsa rukoilemaan, usein jonkun asian vaivatessa meitä syvällä sisällämme, sellaisesta asiasta, jota Hän ei ole tehnyt, ja josta me ajattelemme, että Hänen olisi pitänyt.

Eräs teini-ikäinen tyttö tunnusti minulle, "Kaksi vuotta sitten isäni ja äitini kuolivat auto-onnettomuudessa. He olivat molemmat papiksi vihittyjä palvelijoita, ja he olivat parhaat, jumalallisimmat vanhemmat, mitä teini-ikäisellä voi ikinä olla. Viimeisten kahden vuoden ajan, heidän hautajaispäivästään lähtien, olen hautonut tätä pientä kaunaa Herraa vastaan. Minä ihmettelin, kuinka Hän voi sallia heidän tulla tapetuksi niin väkivaltaisella tavalla. Eikö Herra suojele omiaan? En voi rukoilla enää todellisella luottamuksella Jeesukseen, koska kannan minussa tätä ajatusta, että Hän on pettänyt minut. Mitä voin tehdä? Luulen, että voit sanoa, että olen ollut vihainen Herralle."

Eräs tuntemani nuori pari, jotka asuvat eräässä eteläisessä valtiossa, oli kantanut kaunaa Herraa vastaan lähes kymmenen vuotta. Heidän kaunis viisivuotias tyttärensä kuoli pian sen jälkeen, kun hänelle oli tullut aivokasvain. He katkeroituivat. He eivät lopettaneet kirkossa käymistä. He kävivät edelleen kaikissa tilaisuuksissa. Mutta he eivät enää uskoneet rukouksen vaikuttamiseen. He pelkäävät hylätä Jumalaa, pelkäävät kutsua Häntä valehtelijaksi tai uskottomaksi Isäksi. Mutta ei ole epäilystäkään heidän syvälle juurtuneesta kaunastaan Herraa vastaan. He eivät ole milloinkaan antaneet Herralle anteeksi heidän ainoan lapsensa pois ottamista.

Havaitsen tämän aavistuksenomaisen anteeksiantamattomuuden hengen Kristusta kohtaan kaikkialla, minne menen. Eräs nuori nainen Wisconsinissa kysyy, "Kuinka voin enää milloinkaan rukoilla uskossa? Olen ollut niin yksinäinen, ja minä tarvitsen kristityn aviomiehen. Aloin turvautumaan jokaiseen Raamatun lupaukseen. Harjoitin uskoa, paastosin ja itkin. Minä tiedän, että elämäni on Jumalan mielen mukaista. Mutta kuitenkin kaikki romahti. Kun lopulta tapasin mukavan nuoren miehen ja ajattelin hänen olleen se, jonka Jumala lähetti minulle, hän jätti minut. Hän ei halua enää edes puhua minulle. Vastaako Jumala todella rukoukseen? Mitä minun on tehtävä saadakseni vastauksen? En halua syyttää Jumalaa, mutta miksi Hän sallii minun tulla satutetuksi? Miksi minun täytyy elää yksin, kun tahdon antaa rakkauttani jollekin?"

Jossain vaiheessa elämäänsä lähes jokaisen kristityn on kohdattava tämä ongelma. Rukoukseen ei vastata viikkoihin tai kuukausiin jopa vuosiin. Odottamaton sairaus tai murhenäytelmä kohtaa rakasta. Tapahtuu asioita, joissa ei ole mitään tolkkua. Silloin usko alkaa epäröidä. Mutta Sana tekee hyvin selväksi, että epäröivä ihminen ei saa ikinä mitään Jumalalta.

Jeesus ymmärsi lapsissaan tämän taipumuksen, että kannetaan kaunaa taivasta vastaan, kun vuoret eivät liikukaan ajallaan. Hän varoitti Pietaria, ettei pyydä mitään seisoessaan Jumalan edessä, ellei hän ollut anteeksi antava.

"Ja kun te seisotte ja rukoilette, niin antakaa anteeksi, jos kenellä teistä on jotakin toistansa vastaan, että myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antaisi teille anteeksi teidän rikkomuksenne" (Mark. 11:25).

Minä uskon, että Jeesus tarkoittaa, "Älkää seisoko Jumalan edessä pyytämässä vuorien siirtämistä tai anteeksiantoa synneillenne, jos teillä on sydämessänne salainen kauna taivasta vastaan. Hankkiutukaa siitä eroon! Antakaa anteeksiantamisen hengen virrata kauttanne. Huutakaa Jumala on uskollinen! Hän ei ole erehtynyt! Hän vastaa! Hän auttaa! Alistukaa, ja pyytäkää Häntä antamaan teille anteeksi, että olette sallineet tällaisten epäilysten nousta."